

[Margrete Auken]

I denne forbindelse skal ministeren forstå den rolle, vi prøver at give selv et så forskrækket foretagende som fredningsstyrelsen. Den gang, man lavede en panikopfyldning oppe ved høfde 42 i foråret 1981, hvor man lagde nogle sandfyldninger, hvis nytte er yderst diskutabel, omkring høfdedepotet, gik man lige durk ind og gravede i Knopper Enge. Der blev taget enormt meget sand inde i det fredede område inde i selve Knopper Enge, så det er altså meget godt, at vi lige sikrer det, men nu har jeg altså givet ministeren baggrunden for, at det står her. Jeg går ud fra, at det er baggrunden, jeg har ikke været med til at lave den detalje, men forstod den da udmærket, da jeg så den.

Så til sidst lidt mere principielle overvejelser om hele dette forslag, som har gjort, at jeg har følt mig lidt komisk ved at lave det, for hvad er det for et område, vi har her? Det er et område, som Danmark har anmeldt til Ramsarkonventionen, men som samtidig har en af de mest forurenende virksomheder liggende smask oveni. Det supper og sopper deroppe af edder og forgift. Vi har ingen sikkerhed for, at spildevandsledningen er tæt. Vi ved, at det simrer ud fra svovlgruberne, at kvæg, fugle osv. har det dårligt deroppe. Fisker Aage Hansen sagde på et tidspunkt, at hvis man ville fuglene det vel i dette Ramsar-område, som netop laves af hensyn til fuglene, skulle man sætte et fugleskræmsel op. Det er måske nok alligevel det, der i sidste ende ville være det bedste, man kunne gøre, sådan som situationen er. Jeg synes – både i vores eget forslag og i ministerens – at det er lidt komisk at høre, at man ikke må smide papir dér, når man tænker på, hvad der bliver, om ikke ligefrem smidt dér, så udledt dér.

Når ministeren siger noget om, at vi skulle tage hensyn til, at tangen bevares, og til de mennesker, der skal leve i området til daglig, og hvad ved jeg, så er der noget, man ikke gør, og det er at tage hensyn til dem. Man tager hensyn til Cheminova. Det er da dejligt, vi nogle gange kommer igennem med noget over for Cheminova, som det lykkedes os med sagsanlægget, men der er et eller andet grinagtigt ved, at vi freder denne pøl deroppe.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal gerne medgive nogle af de ordførere, der har sagt, og vel også ministeren med lidt andre ord, at det er et lidt underligt forslag, fordi det pålægger ministeren at lave en fredning, han har foretaget. Derfor er det klart, at man må afvise forslaget i den foreliggende form.

Jeg er også enig med ministeren i, at det ikke er folketingets opgave at udarbejde bekendtgørelser. Når det så er sagt, skyldes det – også set i relation til andre bekendtgørelser i forbindelse med f.eks. vandløbsloven – at vi har en regering, der måske i visse sammenhænge kører lidt hastigere frem, end det parlamentariske flertal synes er rigtigt, og at regeringen jo har sagt, at man vil regere bl.a. på bekendtgørelser. Så et af problemerne er nok regeringens egen fremfusen i denne sag.

Men ministeren skal nu ikke have utak, fordi der endelig er kommet en løsning på dette felt. Det er værd at mærke sig, at det er en kamp, der har stået på også under socialdemokratiske regeringer, hvor det ikke lykkedes at komme nogen vegne. Jeg synes, det er fint, at det er sket under denne regering. Det er klart, at så kan man også sige et par ord til socialdemokraterne om, at nu er de altså lige pludselig begyndt at spille med musklerne.

På den anden side vil jeg sige, at nu er der altså nogen morgenrøde. Ministeren kan jo da ikke bebrejde de partier, der altid har haft disse miljøsynspunkter, at de også agerer i overensstemmelse med, hvad de hele tiden har ment, nu da de pludselig kan få et flertal. Det er det, der er det nye, men det synes jeg egentlig ministeren må bebrejde socialdemokratiet, hvis ministeren i øvrigt ønsker at bebrejde nogen noget.

Inden jeg siger noget konkret om den bekendtgørelse, ministeren har udarbejdet, og som vi måske kan diskutere i udvalget, vil jeg sige, at kernepunktet i denne sag og det ulykkelige i den er, at når det drejer sig om fredninger, hvor det offentlige er i strid med sig selv, er det utrolig svært at komme igennem med noget som helst, noget, der koster i størrelsesordenen 12 år, bare fordi ministerierne ikke har kunnet blive enige.

Det synes jeg er hovedproblemet. For hvad tænker den private borger, når noget ejendom eller et eller andet, som tilhører ham eller hende, skal fredes? Så kan det offentlige pludselig foretage sig hvad som helst